

gjort det; — det højtidelige laa nu engang ikke for hende. Hun havde det i saa Henseende omtrent som den forheksede Prinsesse i Eventyret, der ikke kunde aabne Munden uden at der sprang en Skruptudse ud af den.

Hun stod et Øjeblik med Blomsterne i Haanden og saa paa dem med sit triste, trætte Udtryk.

Ja — tænkte hun. Det var maaske hendes egenlige Ulykke, at hun aldrig fandt Ord for, hvad der dybest bevægede hende. Derfor var hun bleven saa ensom i Livet trods alle sine mange Bekendtskaber. Dersom hun virkelig havde en Sjæl — noget hun forresten undertiden tvivlede om — var den i hvert Fald født stum.

. . . Fru Bertha og Torben Dihmer var imidlertid igen gaaet ud i Haven. Fru Bertha vilde absolut vise sin Gæst Udsigten derfra, inden Solen sank bag de genuesiske Højder.

Torben beundrede høfligt; men hans Tanker var bleven inde i Villaen, og jo længere det varede, inden Jytte lod sig se, desto sikrere blev han paa, at han skulde have holdt sig langt borte.

For at have et Usaarlighedsbælte i Beredskab havde han paa Vejen derhen tænkt meget paa to smukke Damer, som han havde lært at kende i Wiesbaden: en ung, svensk Enkebaronesse, en hjorteagtig Skikkelse paa høje, slanke Ben, og en tysk